

"סוד החשמל"

עצמות 3א את או"ה בקרוה

ד' מתוק סדרת הספריט

גליון פרשת שמות ה' אלפים תשע"א "תעוררו את האהבה עד שתחפץ", [מותר לצלם לזיכוי הרבים]

דגים מסמלים את מספר שבע

שיניקת פרעה היא מאותיות ים שבשם אלהים. וכן מובא ב'ספר הלקוטים' להאריז"ל (פ' בא ע' קנג) ש'מזכרת בתורה חמשים פעמים יציאת מצרים כמנן י"ם, לרמז שבני ישראל יצאו מהי"ם של המצרים, מצר ים.

כתוב (יחזקאל כט, ג) "פרעה מלך מצרים התנים הגדול הרביץ בתוך יארי" רואים שפרעה הוא בבחינת דג "תנים",

וב'מצודת ציון' (שם) "התנים" מין דג הדומה לנחש, והוא שאמרנו שפרעה הוא דג הנחש, הקלפה שבים, דנחש מסמל את הסטרא אחרא, וממשיך הכתוב "אשר אמר לי יארי ואני עשיתי" הינו שפרעה הוא דג והוא שיך ליאור "לי יארי" וכיון שהוא קלפה, הוא מתנשא לומר "ואני עשיתי", שהוא כביכול ברא את עצמו. וממשיך הכתוב "והדבקתי דגת יאריך בקשקשתיך והעליתך מתוך יאריך ואת כל דגת יאריך בקשקשתיך תדבק ונטשתיך המדברה אותך ואת כל דגת יאריך על פני השדה תפול וגו'". רואים שהכתוב ממשיך את המצרים לדגי היאור. וכן מצינו בגמ' (ב"ב

עד:) שדגים פרוצים בזנות, ונבאר לקמן שמצרים היא קלפת הזמה. **מצינו** בזהר (תיקונים נג:) "ויקם מלך חדש על מצרים" זה פרעה עליו נאמר "וימן ה' דג גדול לבלע את יונה" שרצה לבטל ישראל מהעולם, "את יונה" א"ת בא לרבות רעיא מהימנא [משנה] שעתידה להנתן התורה על ידו שהיא מאל"ף ועד תי"ו, וזה הוא "דג גדול" שנאמר בו "התנים הגדול" הוא דג מצרים, וכת זוגו "דגה", ו"מעיי הדגה" אלו המצרים. רואים שהמצרים הם בבחינת דגה, וההבדל בין דג ודגה, מובא ברבנו בחיי (בהעלותך יא, ה) שדגה היא דגים מתים שעברו עליהם כמה ימים והם באושים, ומפרש שם מה שאצל יונה כתוב "ויתפלל יונה ממעי הדגה" שהדג שבלע את יונה מת ולכן נאמר "ממעי הדגה" ואחר כך בלע את יונה דג אחר, והוא הקיאו ליבשה. וכן המצרים דג דקלפה, נמשלו בזהר לדגה דגים מתים באושים, והטעם שהזהר ממשיך את פרעה בעצמו לדג, ולא לדגה, נבאר לקמן. (ע' עוד בזוהר שם עד:).

נראה דלכן נשמות ישראל נולדו במצרים דוקא, ויעקב ובניו ירדו למצרים, להוציא את הניצוצות של ששים רבוא נשמות ישראל, שהיו טמונים בתוך קלפת מצרים דוקא, דבני ישראל שיכים למספר שבע דקדשה שהוא החשוב ביותר בעולם הזה, והם בבחינת דגים דקדשה, והיו טמונים בתוך קלפת מצרים, שהם מספר שבע דלעמת זה, דגים דקלפה. דהניצוצות נפלו בחטא אדם הראשון לקלפות, וכל ניצוץ נפל למקום שהוא שיך לשם בלעמת זה, כמובא ב'ספר הגלגולים' להאריז"ל (פ"א), ובני ישראל נפלו למספר שבע דלעמת זה. ולכן כתוב (בראשית מו, כז) "כל הנפש לבית יעקב הבאה מצרימה שבעים", מספר שבעים דקדשה ירד למצרים שהיא

מצינו במדרש (פתיחתא לאיכה רבה לד) **שבע מאות מיני דגים טהורים גלו עם ישראל לבבל וכשחזרו חזרו עמם, חוץ מדג אחד ששמו שיבוטא**. רואים שיש קשר בין דגים למספר שבע. וכן הרשת לתפיסת הדגים נקראת בתורה בשם מכמרת, כמו שכתוב (ישעי' יט, ח) "ופרשי מכמרת על פני מים" ו"מכמרת" בגימטריא **שבע מאות**. וכן דג בגימטריא **שבע**.

נראה דלכן נפסק בהלכה (ע' מ"א ס' רמב) שיש ענין לאכל דגים בכל סעודות שבת, דדגים שיכים למספר שבע. וכן נראה דמנהג ישראל תורה לשותות יין לאחר אכילת דגים בשבת כמובא ב'טור' (י"ד קטז) שאביו הרא"ש היה שורה פתו ביין לאחר אכילת דגים. דדגים שיכים למספר שבע, ויין בגימטריא **שבעים** והוא שיך למספר שבע, ושותים יין אחר הדגים בשבת לאחד את עניני השבע בשבת.

מצינו בגמ' (שבת קיט.) מעשה ביוסף מוקיר שבת, שמצא מרגלית בתוך בטן הדג, והתעשר, ואמר לו החכם, שמי שמלוח לשבת, השבת פורעת לו, נראה דהיתה כאן פונה עמקה, שמי שמלוח לשבת ומכבד את מספר שבע, המספר שבע עצמו שהוא הדג, פורע לו את החוב. וכן מצינו בגמ' (ביצה כח.) **הנהו שב בניתא דאתו לבי רבי**. רואים שבבית של רבי היו קונים שבעה דגים ביחד **שב בניתא**.

נראה דלכן דג השיבוטא לא חזר מבבל, דמובא בגמ' (חולין קט:) שלמח של דג שיבוטא יש טעם של חזיר, וכשם שחזיר יחזר להיות טהור לעתיד לבא, כמובא ב'אור החיים' (ויקרא יא, ז), כך דג שיבוטא שטעמו כטעם החזיר לא חזר מבבל, ויחזר לעתיד לבא. וכן מצינו בגמ' (שבת קיט.) שרבא מלח דג שיבוטא לכבוד שבת, דרבא רמז שדג זה שיך ללעתידי לבא לבחינת שבת, וכן מובא בספר 'מגדים חדשים' על מסכת שבת (קיט.) בשם 'לקוט ראובני' שיש דג ששמו שבתי שאינו שט בשבת, ועומד כל השבת על מקום אחד על שפת הים, ומביא בשם שו"ת 'שם משמעון' (י"ד ס' יג) ועוד אחרונים שרצו לומר שדג זה הוא דג השיבוטא מלשון שבתי ושבת, ולכן רבא מלח לשבת שיבוטא. ומבאר לפי דברינו דדג זה הוא בבחינת לעתידי לבא, ולכן אינו שט בשבת.

כתוב (בראשית י' יג) "ומצרים ילד את לודים ואת ענמים ואת להבים ואת נפתחים: ואת פתרסים ואת פסלחים אשר יצאו משם פלשתים ואת פפתרים". רואים שמצרים הוליד **שבעה בנים**. נראה דכשם שבדגים הגשמיים יש דגים טהורים ודגים טמאים, כך במספר שבע הרוחני, יש דגים דקדשה שהם בני ישראל, שנמשלו לדגים כמובא בגמ' (ע"ז ג:), והם שיכים למספר שבע דקדשה, ויש דגים דקלפה שהם קלפת מצרים, דמצינו בזהר חדש (בשלח לח:) שרהב שר של מצרים, הוא גם שרו של ים. וכן מובא בפרע"ח להאריז"ל (חג המצות ע' תצג) שמצרים היא אותיות **מצר ים**, היות שיניקתה מבחינת ים. וכן מובא בלק"ת להאריז"ל (וארא ע' קלד)

המספר שבע דקלפה כדי לברר את הניצוצות ולהוליד את כלל ישראל. וכן שב"ת מרמזת בכתוב **"הנפש לבית"** בדלוג שתי אותיות. וכן מובא בספר 'אמונת עתיד' (תשנ"ז ע' כחו) על הכתוב (שמות א, א) **"ואלה שמות בני ישראל הבאים מצרימה את יעקב איש וביתו באר"**, שהמלים "את יעקב איש", "ס"ת שבת.

כתוב (שם מה, כח) **"ויאמר ישראל רב עוד יוסף בני חי אלכה ואראנו בטרם אמות: ויסע ישראל וכל אשר לו ויבא בארחה שבע ויזבח זבחים לאלהי אביו יצחק"**. נראה דלכן הלך יעקב בארחה שבע קדם שינד למצרים, כדי להתקשר עם מספר שבע דקדשה באר שבע, לפני שהוא יורד למספר שבע דקלפה למצרים.

מצינו בזהר (שמות יח) **בשעה שמסר הקב"ה את ישראל לשר של המצרים גזר עליהם שבע גזרות שישעבדו אותם המצרים, זה הוא שכתוב "וימרו את חייהם, בעבדה קשה, בחמר, ובלבנים, ובכל עבדה בשדה, את כל עבדתם, אשר עבדו בהם בפרך", וינגדם שבעה לטוב "ובני ישראל פרו, וישרצו, וירבו, ויעצמו, במאד, מאד, ותמלא הארץ אתם"**. רואים שמספר שבע דקלפה מצרים, מעביד בשבע גזרות, וינגד זה מספר שבע דקדשה, מוציא את הניצוצות והנשמות, בשבע לשונות. וזה שאומר ריש לקיש בגמ' (ברכות ט:) **כשבני ישראל יצאו ממצרים "וינצלו את מצרים" עשאוה כמצולה שאין בה דגים, שהוציאו את כל הניצוצות והנשמות שהם בבחינת דגים ממצרים. וכן כלל ישראל היו בגלות מצרים מאתים ועשר שנים כמובא ברש"י (בראשית מב, ב) ומאתים ועשר הם שבעים כפול שלש, רואים קשר למספר שבע. וכן מובא בספר 'נעם אלימלך' (פ' במדבר) שבני ישראל שקעו במצרים במ"ט שיערי טמאה, דבקלפת מצרים יש מ"ט שיערי טמאה. ורואים קשר בין קלפת מצרים למספר שבע כפול שבע **מ"ט שיערי טמאה**.**

מובא בקנטרס 'גימטריאות' מהרה"ג ר' אורי יונגרייז שליט"א, שהמשג **מספר** שיך לעולם הטבע שבו יש הגבלות ומספרים. מה שאין בן מה שמעל הטבע, הוא בבחינת מעל המספר ומביא שם מהרבנו בחיי (בראשית טו, יג) שמספר ארבע מאות הוא תכלית המספר, הינו הגבה ביותר, ולכן האות ת', בגימטריא ארבע מאות, שהוא המספר הגבה ביותר. נראה דמספר ארבע מאות שהוא הגבה שבטבע ובמספר, שיך למספר שבע, שהוא הגבה שבטבע, ולכן **מצרים** בגימטריא **מספר**. דמצרים ששיכת למספר שבע הגבה שבטבע, היא הגבוהה שבמספר, ולכן בני ישראל היו בגלות מצרים **"ארבע מאות שנה"** כדי לברר ולהעלות את מספר ארבע מאות של מצרים. וכן מצינו בגמ' (תענית י) **תנו רבנן ארץ מצרים הויה ארבע מאות פרסה על ארבע מאות פרסה** ומצינו בזהר (קדושים פד) שגדלה של ארץ ישראל הוא **ארבע מאות פרסה על ארבע מאות פרסה**, דארץ ישראל ומצרים הן מספר שבע דקדשה ומספר שבע דקלפה זה לעמת זה. וכן הכתוב (בראשית טו, יג) **"ועבדום וענו אתם ארבע מאות שנה"** בגימטריא **שבת**, ורואים קשר בין השבת והשבע לארבע מאות דמספר ארבע מאות הוא בבחינת שבת.

וכן מביא בקנטרס שם שבסימני הטהרה בדגים יש מספר ארבע מאות **דסנפיר** בגימטריא **ארבע מאות**, וקשקשת בגימטריא **ג' פעמים ארבע מאות**. ומבאר לדברינו דסימני הטהרה בדגים מסמלים את שיכותם של הדגים למספר שבע דקדשה, שהוא מספר ארבע מאות דקדשה, לכן יש בהם מספר ארבע מאות.

מצינו בזהר חדש (רות קז: עם פ' מתוק מדבש) שמשוח בן יוסף הוא בבחינת יסוד. נראה דמשוח בן יוסף שהוא בבחינת יסוד שיך למספר שבע, דמשוח בן יוסף הוא הדרגה התחתונה ביותר ביוסף, הינו המלכות שביוסף. ודרגה זו היא בבחינת העטרה שביסוד השיכת למספר שבע כדבארנו במאמר 'חשמל דם'. ולכן תפקידו לפעל בתוך הגלות בעולם הזה במספר שבע להכין את הגאולה, וכן יוסף נקרא דג, כמו שכתוב (בראשית מח, טו) **"וידגו לרב בקרב הארץ"**, ולכן דוקא יוסף היה הדג השיך למספר שבע, שהקב"ה הביאו למצרים להכין את המקום לבני ישראל לצורך הוצאת הניצוצות והדגים משם, דמשוח בן יוסף תפקידו ברור הניצוצות והכנת הגאולה, בתוך גדר העולם הזה במספר שבע.

על פי זה נראה לבאר הגמ' (סוטה לו:) שהמלאך גבריאל הוסיף ליוסף את האות ה' **"עדות ביהוסף שמו"**, כדי ללמד אותו שבעים לשון, דיוסף מצד עצמו שיך למדת היסוד, שהיא הששית, ולכן הוא התקשה ללמד את השבעים לשון השיכים למספר שבע, וגבריאל הוסיף לו את האות ה' משם הו"ה, שקשורה עם ספירת המלכות ומספר שבע, ובה הוא קבל את כח המלכות ומספר שבע, ולמד את השבעים לשון, ונהיה מלך במצרים. וכן מובא ב'ספר הלקוטים' להאריז"ל (תהילים ע' תלח) שהוספת ה' ביהוסף היתה לקשר את יוסף למספר שבע ומרמז בכתוב **"עדות ביהוסף שמו בצאתו על ארץ מצרים שפת לא ידעתי אשמע"** ר"ת **שב"ע א"ם שלי"**. וכן מצינו במדרש (ילקוט תהילים תתלא) שפסוק זה מרמז על השבעים לשון, דהוא מתחיל בע' **"עדות"**, ומסתיים בע' **"אשמע"**.

נראה דלכן המצרים הקפידו שהמלך אצלם ידע את השבעים לשון, כיון שהם שיכים למספר שבע דקלפה, שהוא החשוב מכל האמות, וממילא המלך שלהם צריך לדעת את כל השבעים לשון, לסמל שהוא מעל כלם בבחינת מספר שבע, והוא יודע את הלשונות והחכמות של כלם. ואף על פי כן את לשון הקדש פרעה לא ידע, כמובא בגמ' שם, כיון שהוא שיך לקלפה. וכן מובא ברבנו בחיי (שמות ה, ב) **פרעה בחכמתו הגדולה היה יודע גבולי הארצות, ותחומי הישוב, ושפל העולם נחלק לז' אקלימים, והיה יודע כחות הפוכבים השולטים בכל אקלים ואקלים, ועל איזה אמה מן האמות שולטים. וכן בז' אקלימים וכן בשבעים אמות. וכיון שלא מצא לשם הזה שום שלטנות וממשלה בארץ, תמה ואמר "מי ה' אשר אשמע בקלו"**. רואים שפרעה היה מעל כל השבעים אמות. וכן מובא במדרש (הובא במכלול המאמרים בשם מדרש אגדה ויחי ג, ה) **שבעים מעלות היו לכסא של פרעה**.

מובא ברבנו בחיי (שם כ, ז) **מנהג אנשי מצרים עוד היום אם ישבע בחיי המלך ולא יקים דברו כי בן מנת הוא ואלו נתן כפר משקלו זהב לא יחיה שהרי הוא בזה את המלך בפרהסיא**. בארנו לעיל במאמר 'שבועה מספר שבע' ששבועה פועלת דרך מספר שבע. נראה דלכן המצרים החמירו בענין השבועה ביותר, דשרשם ממספר שבע וממילא הם מחמירים בענין זה ביותר.

כתוב (בראשית ג, א) **"ויבכו אותו מצרים שבעים יום"** ולכאורה מדוע בכו דוקא **שבעים יום**, ומבאר לפי דברינו דהמצרים שיכים למספר שבע, לכן עשו מעשיהם במספר זה, כפי שהבאנו לעיל מהזהר שבע גזרות שגזרו על ישראל וכו'. וכן האבלות שעשו המצרים על יעקב היתה **שבעת ימים**, כמו שכתוב (בראשית ג, י) **"ויעש לאביו**

אבל שבעת ימים, וזה היה "בגרון האטד", ואטד בגימטריא פעמים שבע.

מצינו במדרש (ב"ר צא, ו) באותה שעה שלח יוסף אצל פרעה ואמר לו שלח לי שבעים גבורים מאצלך. וגם כאן רואים את המספר שבעים במצרים, שבעים גבורים. וכן מצינו במדרש (שמו"ר ט, יב) שכל מכה במצרים היתה שבעה ימים.

מצינו במדרש (שמו"ר א, כח) "וירא בסבלתם", ראה שאין להם מנוחה. הלך ואמר לפרעה מי שיש לו עבד אם אינו נח יום אחד בשבוע הוא מת. ואלו עבדיך אם אין אתה מניח להם יום אחד בשבוע הם מתים. אמר לו לך ועשה להם כמו שתאמר. הלך משה ותקן להם את יום השבת לנוח. צריך להבין מדוע כאן פרעה נתרצה בקלות למשה והסכים ללא תנאים לתת יום מנוחה לישראל פעם בשבוע. נראה לבאר על פי דברינו דמשה ידע שמצרים שיכת למספר שבע דקלפה. לכן הוא בקש מפרעה לתת מנוחה ביום השביעי, דגם לשיטת פרעה, שהוא מספר שבע דקלפה צריך לתת מנוחה ביום השביעי. וכיון שהרגיש פרעה בגפשו שהצדק עם משה, הסכים ללא תנאים לדבר זה. ע"ן בכתוב (ישעי' יט, י) שאגמי מצרים נקראים "אגמי נפש". ומבאר רש"י שזה מלשון "שבת וינפש", שמימיהם עומדים ונחים במקום אחד. ורואים שיש באגמי מצרים בחינה של מנוחת השבת. וכן הכתוב (שמות לא, טו) "וביום השביעי שבת שבתוך" ס"ת תני"ם המסמל את פרעה, דמצונת שבת התחילה מפרעה.

מצינו בגמ' (מגילה טז:) "ולאביו שלח כזאת עשרה חמרים נשאים מטוב מצרים", מאי "מטוב מצרים", אמר ר' בנימין בר יפת אמר רבי אלעזר שלח לו יין ישן שדעת זקנים נוחה הימנו. רואים ש"טוב מצרים" הוא יין השיך למספר שבע. נראה דיוסף רמז לאביו ב"ין ישן, שאף על פי שהוא נמצא במצרים שהיא המספר שבע בבחינת יין דקלפה, הוא נשאר בקדשתו והוא משתמש ב"ין רק באפן דקדשה, באפן של יין ישן שדעת זקנים נוחה הימנו.

מצינו בזהר (אחרי ע.) בוא ראה הקב"ה מוציא עשרה כתרים עטרות קדושות למעלה שמתעטר בהם ומתלבש בהם, כנגד זה יש עשרה כתרים שלא קדושים למטה, והם אוזנים בזהמת הצפון של עטרה קדושה אחת, שנקראת חכמה, וכלם נשאבו במצרים, חוץ מאחד שהתפשט בעולם, וכלם מיני כשפים הם וכו'. רואים שהמצרים לקחו את כל העשרה כתרים תחתונים, ומבאר לדברינו דהם החשובים ביותר בקלפה. (ע' בלק"ת להאריז"ל פ' וישב ע' קא.) וכן מצינו בזהר (בשלח מט.) על הכתוב "אז נבהלו אלופי אדום וגו'", הואיל ואמות העולם היו יונקים ממצרים, והיא היתה החשובה ביותר, לכן נבהלו כלם פשה' עשה שפטים במצרים בקריעת ים סוף, רואים שמצרים היתה החשובה מכל אמות העולם, וכלם נקו ממנה. וכן מובא בספר 'אדרת אליהו' ל'בן איש חי' (פ' יתרו) בשם הרב יעקב אלגאזי על הכתוב "יאמרו גאולי ה' אשר גאלם מיד צר וגו' ממזרח וממערב" שגאלת מצרים היתה מיד כל שרי האמות.

וכן מובא בספר 'שערי אורה' (שער ח) דע שאין בכל שרי מעלה גדול משר של מצרים, זהו שאמרו חכמים ארץ מצרים שניה לארץ ישראל, ולפיכך הצרכך לו לעשות אותות ומופתים

ולהוציאם בכחו הגדול ולהראות גדלתו. וכן מובא בספר 'אמונת עתיך' (תשנ"ז ע' קצו) שמצרים היא בחינת בכור דקלפה, כמו שכתוב "הנה אנכי הרג את בנך בכרך", וכן מזל מצרים מזל טלה, הוא בכור למזלות. וכן מביא שם (תש"ס ע' פ) בשם ה'בני יששכר' שמצרים היא בחינת קוצו של יו"ד דקלפה שרש המלכות. ומרמז בכתוב "ויקצו מפני בני ישראל". וכן מובא בפרע"ח להאריז"ל (הזמירות ע' קנה) על הכתוב (שמות טו, ד) "ומבחר שלשיו טבעו בים סוף" ששלשיו מרמז על המצרים ששייכים לג' הספירות העליונות דקלפה שטבעו בים סוף. וכן פרעה בגימטריא ספירה, דפרעה הוא ראש הספירות של הלעמת זה, ומשפיע את השפע לכל אמות העולם.

נראה דהפרדה הסופית של בני ישראל מהמצרים, היתה בקריעת ים סוף, בתוך הים, לסמל שבני ישראל שהם בבחינת דגים דקדשה יצאו חיים מתוך הים השיך לקלפת מצרים, והמצרים שמסמלים את הדגים דקלפה, טבעו בים, דעסקי הדגים נעשים בים, וכל זה נעשה ביום השביעי ליציאתם ממצרים המרמז על מספר שבע, ולכן הים התנגד לפלט את גופות המצרים לאחר קריעת ים סוף, כמובא בגמ' (פסחים קיח:), דמקום הדגים בתוך הים.

נראה דלכן הקב"ה צוה לעשות זכר ליציאת מצרים, את חג הפסח שבעת ימים, וכן לקדש את היום השביעי במיוחד, שביעי של פסח, לסמל את הברור שהיה במספר שבע ביציאת מצרים. וכן מובא ב'סדור בעל התניא' ששביעי של פסח הוא בחינת השבת של הפסח, כשם ששבת כוללת את כל השבוע, כך שביעי של פסח כולל את כל הפסח. וכן הכתוב (במדבר כב, יא) "הנה העם היצא ממצרים" בגימטריא שבת, דבכח השבת, מספר שבע דקדשה, יצאו בני ישראל ממצרים, מספר שבע דקלפה.

נראה דלכן המכה הראשונה במצרים מפת דם, היתה במי היאור ובדגים שבו, דהיאור היה הדבר החשוב ביותר למצרים, מאחר שהם בבחינת דגים שחיים מן היאור, וזה היה הטעם שהמצרים עשו את היאור לעבודה זרה, כמובא ברש"י (שמות ז, יז), דהרגישו שיכות מיוחדת ליאור, וכן מובא ברש"י שם שבמצרים לא ירד גשם ומבאר לדברינו דהמצרים שהם בבחינת דגים, שותים מן היאור, ואינם צריכים לגשם.

כתוב (בראשית מא, ב) "והנה מן היאור עלת שבע פרות יפות מראה ובריאת בשר וגו' נראה דשבע פרות היפות והבריאות מסמלות את המצרים שהם מספר שבע דקלפה בבחינת דגים, ולכן "מן היאור עלת", והם בבחינת "יפות מראה ובריאת בשר" דיש להם כל הנאות העולם הזה ומבחוץ הם נראים לפים "יפות מראה", וכן מגשמים "בריאת בשר", וממשיך הכתוב (שם ג) "והנה שבע פרות אחרות עלות אחריהן מן היאור רעות מראה ונדקות בשר", אלו בני ישראל, מספר שבע דקדשה, שגם הם דגים ועולים מן היאור, והם בבחינת "רעות מראה", דהם בגלות בתוך קלפת מצרים "נדקות בשר" דק זהו רוחני פחות מגשם, וכן בשבילים מזכר (שם ו) "שבילים נדקות". וכן הכתוב (שם) "והנה שבע שבילים נדקות ונדופת קדים צמחות אחריהן" ר"ת קדו"ש, וכן תקו"ן מרמז בכתוב "נדקות ונדופת קדים צמחות אחריהן". וכן הכתוב (שם יט) "לא ראיתי כהנה בכל ארץ מצרים לרע" ס"ת מליצ"ה המסמלת את התורה כמובא במדרש (ילקוט משלי תתקכט).

וכן הפתוב המדבר על הפרות הרעות (בראשית מא, כז) "העלת אחריהן שבע שנים הנה" בגימטריא שבת קדש.

וממשיך הפתוב (שם ד) "ותאכלנה הפרות רעות המראה ודקת הבשר את שבע הפרות יפת המראה והבריאות", בני ישראל הפרות הדקות, בולעים את המצרים הפרות הבריאות, וכן בשבלים, הדקות בולעות את הבריאות, דרך דגים לבלע אחד את השני. ובחלומות פרעה היה טמון סוד ירידת יעקב ובניו למצרים כפי שבארנו לעיל שמספר שבע דקדשה נשמות ישראל יעלו מן היאור המסמל את קלפת מצרים, ויבלעו וינצחו את מספר שבע דקלפה את מצרים. וזה שכתוב (שם יט) "והנה שבע פרות אחרות עלות אחריהן דלות ורעות תאר מאד, ונקות בשר לא ראיתי כהנה בכל ארץ מצרים לרע", דפרעה איננו מכיר את מספר שבע דקדשה, לכן הוא אומר "לא ראיתי כהנה בכל ארץ מצרים". וכן הפתוב "לא ראיתי כהנה בכל ארץ מצרים לרע" ר"ת אברהם שנקאמר על יוסף כשנעשה למלך במצרים, כמו שכתוב (שם מא, מג) "ויקראו לפניו אברהם".

וכן פתרון החלום שפתר יוסף, שבע הפרות הבריאות כנגד שבע שנות השבע, הן כנגד מספר שבע דקלפה, שהיה שפע למצרים, ושבע הפרות הדקות, כנגד שבע שנות הרעב, שיכות לבני ישראל, דרעב זה היה לצרך ירידת בני ישראל למצרים. דבגלל הרעב ירדו אחי יוסף למצרים והורידו אתם את יעקב וכל משפחתו למצרים. ונראה דלכן יעקב בטל חמש שנים מתוך שבע שנות הרעב, כמובא ברש"י (שם מז, יט) דשנים אלו היו שיכות לבני ישראל, וממילא יש ליעקב בעלות לבטל אותן.

מציינו בגמ' (סוטה יא:) **בשכר נשים צדקניות שהיו באותו הדור נגאלו ישראל ממצרים, בשעה שהולכות לשאב מים, הקב"ה מזמן להם דגים קטנים בכדיהן, ושואבות מחצה מים ומחצה דגים, ובאות ושופתות שתי קדרות, אחת של חמין, ואחת של דגים, ומוליכות אצל בעליהן לשדה, ומרחיצות אותן, וסכות אותן, ומאכילות אותן, ומשקות אותן, ונזקקות להן בין שפתיים, וכו', וצריך להבין מדוע הגמ' מאריכה לספר איזה אכל היו הנשים מכינות לבעליהן וכו', ומבאר לדברינו דיש פאן רמז שהלדת ישראל הדגים, והוצאתם מקלפת מצרים מהיאור, היתה על ידי ששאבו מים ודגים מן היאור, לסמל שהולדה זו מוציאה דגים מן היאור.**

וכן מובא ב'שער הפסוקים' להאריז"ל (ישעי' ע' רלד) שיאור בגימטריא בריאה, והיאור במצרים סמל את עולם הבריאה, נראה דלכן ביאור היו מערבים גם נשמות ישראל וגם המצרים, דעולם הבריאה יש בו טוב ורע. כמובא בזהר (תיקונים קט), מה שאין פן באצילות כלו טוב. וכיון שעולם הבריאה הוא הגבה ביותר שעדין יש בו טוב ורע, לכן המצרים שהם הגבוהים שבקלפה, מתקשרים עם עולם זה. וכן פרעה בגימטריא מחשבה המסמלת את עולם הבריאה.

כתוב (שמות ז, ז) "ומשה בן שמונים שנה ואהרן בן שלש ושמנים שנה בדברם אל פרעה" ולכאורה מדוע הכתוב מספר דבר זה, נראה דיש פאן רמז שמשה ואהרן הגיעו לשמונים המרמז על הדרגה השמינית, ובכח מדרגה זו דברו אל פרעה, דמספר

שבע שיך לעולם הזה, ובעולם הזה יש "זה לעמת זה", שבעים נפש מול שבעים אמות, ומצרים בראשם, אבל למספר שמונה יש שיכות רק לבני ישראל. ובכח מדרגה זו באו משה ואהרן להוציא את בני ישראל ממצרים, וכשם שהגאלה לעתיד לבא תהיה מהמדרגה השמינית, כך גאלת מצרים על ידי משה ואהרן היתה על ידי התחברותם למדרגה השמינית "ומשה בן שמונים וגו'". וכן מובא בספר 'שערי אורה' (שער ו') שציאת מצרים היתה בכח שער החמשים המסמל את ספירת הבינה השמינית. ומרמז בכתוב (שמות יג, יח) "וחמשים עלו בני ישראל מארץ מצרים". וכן מצינו בזהר (תיקונים עד:) שגאלת מצרים היתה על ידי שער הנון, ולכן מזכרת בתורה נ' פעמים יציאת מצרים. וכן מובא בספר 'אמונת עתיד' (תשנ"ז ע' ריד) שהכתוב "ויציאנו הו"ה ממצרים" בגימטריא שער הנון. וכן מצינו בזהר חדש (תיקונים קיט:) שנוקט כשיטת ר"ע שהמצרים לקו במצרים חמשים מכות. ומבאר שם שזה מרמז על שער החמשים שפעל את הגאלה. וכן מובא בהגדת פרנקפורט' בשם אחד הראשונים שכל הגאלות היו בכח אמא, ולכן משה אהרן ר"ת א"ם, וכן מרדכי אסתר ר"ת א"ם, וכן אליהו משיח ר"ת א"ם. ובספר 'נעם מגדים' מוסיף שדבר זה מרמז בכתוב (דברים כב, ז) "שלח תשלח את האם ואת הבנים תקח לך", שה' ישלח את בחינת א"ם לגאל את ישראל ויקח את הבנים אליו.

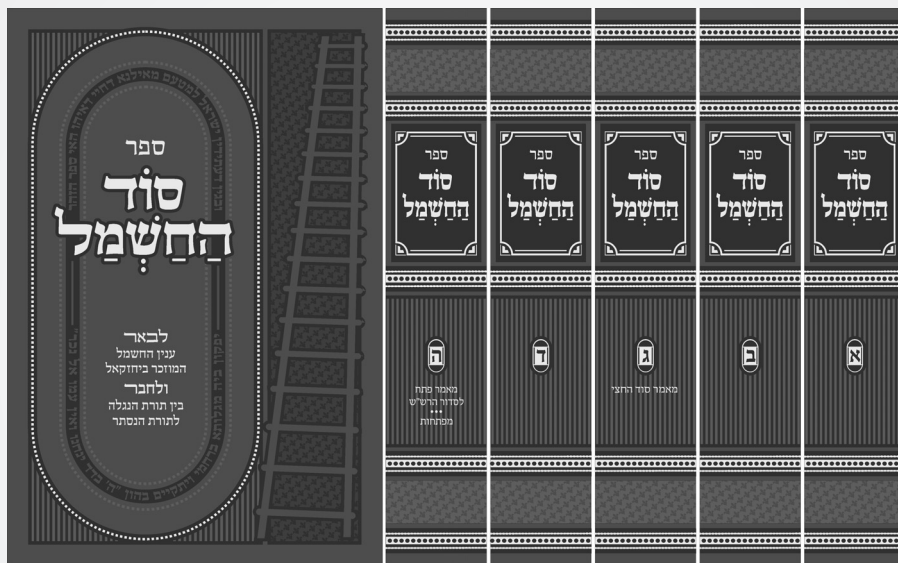
וכן הציאה הסופית ממצרים בקריעת ים סוף היה על ידי חבור למדרגה השמינית, כדבארנו לעיל. וכן הפתוב (שמות ה, כג) "ומאז באתי אל פרעה. וכן מצינו במדרש (ילקוט בשלח רמא) שמקשר את המלה "מאז" בכתוב זה, עם אז ישיר ומספר שמונה. וכן מובא בספר 'שערי אורה' (שער א') שהכתוב (שמות ג, יד) "כה תאמר לבני ישראל אהיה שלחני אליכם" מרמז על השמיני שנקרא כה ונקרא אהיה שהוא שלח את משה להוציא את בני ישראל ממצרים. וכן מצינו בזהר (בשלח נב:) שפרעה הכביד את לבו, משום שלא הכיר במדרגת הכה, דידיעתו היתה רק בדרגות התחתונות בעולם הטבע, ולא מעל הטבע.

כתוב (במדבר יג, כב) "והברון שבע שנים נבנתה לפני צען מצרים". ומבאר רש"י שהיתה מבנה בכל טוב על אחד משבעה בצעו, ובא להודיע שבה של ארץ ישראל, שאין לך טרשין בארץ ישראל, יותר מחברון. לפיכך הקצוה לקבירת מתים, ואין לך מעלה בכל הארצות כמצרים, וצעו היא המעלה בארץ מצרים, והיתה חברון טובה ממנה שבעה חלקים. רואים שמספר שבע דקדשה ארץ ישראל, משבח ממספר שבע דקלפה מצרים, במספר שבע "שבע שנים" שבעה חלקים. ונראה דלכן אין לך מעלה בכל הארצות כמצרים, דמצרים היא מספר שבע דקלפה המעלה שבקלפה. והעירני הרה"ג ר' אורי יונגרייז שליט"א שחברון אותיות חבור נ', דבכברון יש חבור לנ' לשמיני, דמספר שבע דקדשה קשור לשמיני, ולכן הוא יותר חשוב ממספר שבע דקלפה שאין להם שיכות לשמיני. וכן נראה שהלשון מבנה בכל טוב הוא מלשון בינה המסמלת את השמיני.

בשורה משמחת

בימים הקרובים יחל המחזור השישי ללימוד סידור כוונות הרש"ש משך הלימוד כ3 חודשים בשעות הערב בשכונת גבעת שאול בירושלים מיועד למתחילים ולמתקדמים ניתן עדין להצטרף בטלפון 0573109982

בעזרת השם יתברך
בסייעתא דשמיא עומדת לצאת לאור
לקראת חודש שבט תשע"א
המהדורה החדשה של ספר
'סוד החשמל'
ה' חלקים

קרוב לארבעת אלפים עמודים ברוב פאר והדר.
 הספר מנוקד וההדפסה מאירת עינים.
 מאמר 'פתח לסדור הרש"ש' מורחב עם ציורים וביאורים חדשים.
 מאמר 'סוד החצי' מועשר בהרבה הוספות חדשות.
 מאמרים חדשים שטרם ראו אור.
 מפתחות מיוחדים לאלפי ראשי תיבות וסופי תיבות בתנ"ך לפי סדר הפרשיות.

לפרטים על נקודת המכירה הקרובה אליכם, ולהזמנות מראש, חייגו 0573109982
 הספר ימכר במחיר עלות הדפסה בלבד בסביבות 100 שקל לסט.
 ניתן לשלם בצ'קים עד 3 חודשים